

H. C. Solch: Grundlovens § 57 omhandler Rigsdagsmændenes Særrettigheder, og der kan jo ikke være nogen Tvivl om, at ethvert Medlem af Thingene vil have Opfordring til at holde paa disse Rettigheder og nøie undersøge deres Omfang. Naar saaledes Slutningen af Paragrafen bestemmer, at for sine Ytringer paa Rigsdagen kan Intet af dens Medlemmer uden Thingets Samthkke drages til Ansvar udenfor samme, saa kan jeg for mit Vedkommende ikke undlade at erklære, at uagtet der i nærværende Dieblit falder saa overordentlig skarpe Ytringer her i Thinget, som udenfor vilde være ubetinget strafbare, saa har jeg saa megen Respekt for denne Paragraf, at jeg ikke let kunde tænke mig, at jeg vilde give Samthkke til, at et Medlem blev draget til Ansvar for sine Udtalelser her imod Regeringen. At Opfattelsen stiller sig anderledes, naar der er Spørgsmaal om Tiltale for Fornærmelser imod Udenforstaaende, have vi tidligere haft Leilighed til at vise. Altku- rat paa samme Maade vilde jeg holde paa Thingets Ret med Hensyn til at undgaa Fængsling og Tiltale, naar jeg kunde blive overbevist om, at der i Virkeligheden er krænkert nogen Thinget tilkommende Ret. Se vi hen til de afgivne Betænkninger, hvoraf den sidste væsentlig søger sin Begrundelse i, hvad der er udtalt i den første, saa antager jeg, at Alle ere enige om at erkjende, at Udvalget har taget Sagen paa den Maade, at det har forelagt Indstillingen uden nogenomhelst Begrundelse. Det Enefte, der findes, det er, at disse Ord i Grundlovens § 57 ere i sig selv tilstrækkelig klare. Nu er det jo bekendt nok, at Udtrykket klart bruges meget ofte om de mest dunkle Paastande, og jeg tør vel saa nok sige, at der ikke findes den ringeste Begrundelse i Udvalgets Indstilling, og jeg har altsaa, hvis jeg skulde vente, at min Opfattelse af dette Spørgsmaal skulde blive forandret, at henholde mig til den ærede Ordførers Foredrag. Jeg skal nu ikke indlade mig paa hans stærke Udtalelser om Statskup og deslige. Jeg vil ikke bebreide ham Noget i saa Henseende, men jeg mener, at hvis denne Forhandling skulde kunne føre til noget Udbytte, bringe nogen Klarhed over dette Spørgsmaal, vil i alt Fald jeg fra min Side ikke finde mindste Anledning til at gaa ind paa de andre langt større Spørgsmaal. Jeg vilde derfor ønske, at der maa kunne føres en rolig Forhandling om denne Sag, saa meget mere, som det jo maa erindres, at det er første Gang, at dette Spørgsmaal har været praktisk, og første Gang, at det nogeninde har været for-

handlet her i Thinget, ligesom det heller ikke har været behandlet i den juridiske Litteratur hos os. Hovedspørgsmaalet eller rettere det ene Spørgsmaal i denne Sag forekommer mig at være, hvad der forstås ved „fængsles“ i Grundlovens § 57, med andre Ord, hvad det er for en Art Fængsel, man har villet unddrage Rigsdagens Medlemmer fra, med mindre Thingets Samthkke dertil kunde erhverves. Det er vel altsaa det, som hele Undersøgelsen bør rettes paa, og jeg for mit Vedkommende anser det for ganske klart, hvad jeg skal søge at godtgjøre, at der ved „fængslet“ i § 57 kun kan menes Varetægtsfængsel. Se vi hen til selve Ordet „fængsles“, saa er det jo sikkert, at det forskjellige Steder i Lovgivningen bruges i forskjellig Betydning; der kan ved dette Ord betegnes Varetægtsfængsel, og ogsaa kan der betegnes Straffængsel efter Dom. I selve Grundloven forekommer det kun to Gange, nemlig i § 57 og i § 80, hvor det hedder: „hvis den Anholdte ikke strax kan sættes paa fri Fod, skal Dommeren ved en af Grunde ledsaget Kjendelse, der afgives snarest muligt, senest inden 3 Dage, afgjøre, at han skal fængsles“. Der er jo Ingen, der vil betvivle, at det Ord „fængsles“ her sigter til Varetægtsfængsel og kun kan sigte til Varetægtsfængsel. Naar nu dette Ord kun bruges disse to Gange i Grundloven, er der ganske sikkert efter selve Ordbetydningen Intet i Veien for at antage, at det kun betyder Varetægtsfængsel i § 57, men jeg maa endog saa paastaa, at selve Grundlovens Brug af Ordet gjør det meget sandsynligt, at der kun er tænkt paa Varetægtsfængsel. Snidlertid, dette Argument tilføjer jeg selvfølgelig ikke nogen afgjørende Betydning. Derimod tilføjer jeg en ganske anden Betydning den ligefremme logiske og grammatikalske Forbindelse af den Sætning, hvori dette Ord forekommer. Naar der staar „ei heller fængsles eller tiltales“, med mindre han er greben paa ferst Gjerning“, kan jeg ikke se Andet, end at en ligefrem og naturlig Opfattelse maa føre til at betragte Bisætningen, Begrænsningsætningen: „med mindre han er greben paa ferst Gjerning“ som henhørende baade til „fængsles“ og til „tiltales“. Dette vil dog vistnok Enhver erkjende, at dette er en ligefrem og naturlig Maade at læse Dansk paa, og naar det er Tilfældet, saa kan der kun ved „fængsles“ være sigtet til Varetægtsfængsel; thi naar Noget gribes paa ferst Gjerning, kan det Fængsel, som kan følge umiddelbart derpaa, kun være Varetægtsfængsel. Det kan ikke være Straffængsel, som udstaas efter Dom. Det, man har villet, er selv-